

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X, narozen dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

za účasti osoby na řízení zúčastněné: **C. X. T.**, narozen dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2022, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce je ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem svého syna X, narozeného dne X, který je českým státním občanem. Dále však žalovaný uzavřel, že je podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl v ČR postupně odsouzen za porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, dále krádež, podvod, zpronevěru a nakonec za těžké ublížení na zdraví z nedbalosti a neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku. Majetkovou trestnou činností způsobil žalobce škodu v celkové výši 791 347 Kč. Poslední odsouzení žalobce doposud figuruje ve výpisu z evidence Rejstříku trestů a nebylo zahlazeno. Zkušební doba podmíněného odsouzení k ročnímu trestu odnětí svobody uplyne dne 16. 10. 2022, od současně uloženého trestu zákazu řízení motorových vozidel bylo v březnu 2021 podmíněně upuštěno se zkušební dobou do 24. 9. 2023.
3. Žalovaný se zabýval podstatou pojmu veřejný pořádek a jeho závažným narušením, uvedl, že je třeba hodnotit nebezpečí hrozící od žalobce do budoucna. Svými opakovanými útoky na zájmy chráněné společností žalobce veřejný pořádek závažně narušil a jeho narušení od žalobce nadále hrozí. Aktuálně je žalobce ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody, a to do 16. 10. 2022, neboť srazil chodkyni na přechodu a místo toho, aby jí poskytl pomoc, od nehody ujel. Žalovaný zdůraznil recidivní chování žalobce s tím, že ten stále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno.
4. Dále se žalovaný s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod věnoval posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou X a dospělým synem X. Další dvě dcery a syn žalobce pobývají v ČR, nicméně s žalobcem nežijí. Při opakovaném páčání trestné činnosti si žalobce musel být vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují realizaci rodinného a soukromého života žalobce na území ČR. Žalovaný připustil, že napadené rozhodnutí představuje vcelku intenzivní zásah do rodinného života žalobce, nicméně jde o zásah adekvátní důvodům, které žalovaného vedly k zamítnutí žalobcovy žádosti. Napadeným rozhodnutím se žalobci nezakazuje pobývat v ČR. Jakmile

bude jeho odsouzení zahlazeno, může si požádat o vydání povolení k pobytu v ČR. Žalobce je v produktivním věku, který jej v návratu do Vietnamu neomezuje.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je již druhým rozhodnutím o žádosti žalobce, která byla i přes doložení požadovaných dokladů zcela překvapivě zamítnuta. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů plyne, že poslední trestný čin žalobce spáchal dne 20. 9. 2017 a od té doby se protiprávního jednání nedopustil. Závěry žalovaného o aktuálním důvodném nebezpečí tak nemohou obstát a nemají oporu v provedeném dokazování. Pro účely aktuálního posouzení důvodného nebezpečí hrozby narušení veřejného pořádku nejsou dřívější, dnes již zahlazená odsouzení evidovaná pouze v opisu z evidence Rejstříku trestů relevantní. Závěr, že žalobce i přes předchozí odsouzení stále páchá novou trestnou činnost, je v rozporu s provedenými důkazy a představuje libovůli žalovaného. Žalobce se nikdy nedopustil zločinu a nikdy mu nebyl uložen trest odnětí svobody.
6. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 5 Azs 172/2019-37, je při posuzování hrozby pro veřejný pořádek třeba přihlížet mj. k době, jaká od spáchání trestných činů uplynula, i k tomu, zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Žalobce v tomto směru poukázal na usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 24. 3. 2021, č. j. 31 To 109/2021-505, jímž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Krajský soud k tomuto rozhodnutí přistoupil s odůvodněním, že žalobce od spáchání posledního trestného činu vede řádný život. Dle žalobce proto nemůže obstát závěr žalovaného, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné riziko ohrožení veřejného pořádku, a to i s přihlédnutím k převážně majetkoprávní povaze žalobcovy trestné činnosti.
7. Je-li právním řádem ČR vyžadováno závažné narušení veřejného pořádku, lze pod tento pojem subsumovat pouze trestné činy mimořádné závažnosti. To plyne i z toho, že zákon klade závažné narušení veřejného pořádku na roveň s ohrožením bezpečnosti státu. Dle žalobce žalovaný dále porušil základní zásady správního řízení dle § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu a dle § 3 správního řádu.
8. Žalobce rovněž nesouhlasil s posouzením dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Závěry žalovaného jsou dle něj s ohledem na absenci konkrétních skutkových zjištění de facto nepřezkoumatelné. Závěr o přiměřenosti rozhodnutí je vágní a neurčitý, když postrádá prvek individualizace ve vztahu k osobě a poměrům žalobce. Žalobce dále rozporoval konstatování žalovaného, že žalobce je v produktivním věku. Žalobci je 63 let, současné demografické příručky termín „produktivní věk“ nepoužívají, dříve se uváděl u mužů v rozmezí 15 až 59 let. Žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu o věku žalobce, čímž byla porušena zásada materiální pravdy. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, žalobce uvedl, že bylo nutno zkoumat vliv a negativní dopady napadeného rozhodnutí na všechny rodinné příslušníky žalobce. To se v daném případě nestalo, žalovaný nezjišťoval rodinné poměry žalobce, nezohlednil běžné aspekty fungování rodiny, její finanční zdroje a materiální zázemí.

9. Dle žalobce napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Zdravotní stav žalobce se zhoršil v posledních dvou letech, žalobce není schopen vykonávat svou předchozí práci. Zdravotní problémy zakládají překážku vycestování žalobce, který se bez své rodiny neobejde. Syn žalobce studuje střední odbornou školu a v případě vycestování žalobce by pravděpodobně nemohl dokončit středoškolské vzdělání v ČR.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že spáchání úmyslného trestného činu nepochybně může naplnit důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce není osobou trestně zachovalou, k zahazení jeho posledního odsouzení dosud nedošlo. Žalovaný připouští, že žalobce se trestného činu dopustil před pěti lety. Ani jeden z uložených trestů však nebyl zatím vykonán, od trestu zákazu řízení bylo podmíněně upuštěno se zkušební dobou až do 24. 9. 2023. S ohledem na trestní minulost žalobce je dle žalovaného třeba jej považovat za hrozbu pro veřejný pořádek až do doby, než se osvědčí, neboť je zřejmé, že v minulosti uložené tresty na něho neměly dostatečný účinek, když se trestné činnosti dopouštěl opakovaně. Žalovaný nevycházel výlučně z již zahlazených odsouzení, ale s poukazem na ně dovozoval nebezpečí ohrožení veřejného pořádku. K možnosti zohlednění zahlazených odsouzení žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2020, č. j. 31 A 52/2018-124.
11. Pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně. Žalobce se ve správním řízení nevyjádřil k podkladům rozhodnutí a nenamítal, že by zamítavé rozhodnutí mohlo mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Tyto námítky se objevily až v žalobě, proto žalovaný vycházel ze skutečností, které mu byly známy. V minulosti páchal žalobce opakovanou trestnou činnost, která vedla ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce musel počítat s tím, že jeho chování může mít důsledky pro jeho další pobyt na území. Jeho děti jsou již zletilé, syna může podporovat v jeho středoškolském studiu matka nebo starší sourozenci. Hranice produktivního věku se v současné době posouvá na 64 let a souvisí s věkem odchodu do starobního důchodu. K namítaným zdravotním potížím žalobce žalovaný uvedl, že takovou skutečnost žalobce ve správním řízení netvrdil.

IV. Zjištění ze správního spisu

12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 30. 9. 2021 podal žalobce žádost o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Jako občan EU, jehož je žalobce rodinným příslušníkem, byl v žádosti označen žalobcův syn X, nar. X. Žádost byla podána poté, co bylo v roce 2019 žalobci s odkazem na jeho trestnou činnost zrušeno povolení k trvalému pobytu. O žalobcově žádosti bylo poprvé rozhodnuto Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, dne 9. 12. 2021 tak, že žádost byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců, neboť žádost měla být podána v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2 téhož zákona. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 3. 2022.

13. Po vrácení věci odvolacím orgánem byl žalobce vyzván k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU. Na to žalobce uvedl a dokládal, že žije ve společné domácnosti s manželkou a synem X, o nějž pečuje. Žalovaný do spisu založil opis i výpis z evidence Rejstříku trestů, jakož i všechna odsuzující trestní rozhodnutí, na něž se v napadeném rozhodnutí odvolává. Jedná se o:

Trestní příkaz Okresního soudu v Semilech ze dne 20. 11. 1995, č. j. 4 T 307/95, jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, k peněžitému trestu a trestu propadnutí věci,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 14. 5. 2015, č. j. 4 T 45/2015-221, jímž byl žalobce odsouzen za přečin krádeže spáchané vloupáním podle § 205 odst. 1, písm. a), b), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 4. 2016, č. j. 3 T 27/2016-130, jímž byl žalobce odsouzen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 21. 4. 2017, č. j. 4 T 79/2016-101, jímž byl žalobce odsouzen za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody,

Trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 18. 9. 2018, č. j. 14 T 164/2018-412, jímž byl žalobce odsouzen za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za současného vyslovení dohledu úředníka Probační a mediační služby a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let.

14. Protože na výzvu k seznámení s podklady žalobce nereagoval, přistoupil žalovaný dne 27. 6. 2022 k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, proti němuž nebylo odvolání přípustné.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. K projednání věci nařídil soud jednání, z něž se omluvil žalovaný. Žalobce setrval na svém dosavadním stanovisku, dle něž napadené rozhodnutí neobstojí. Žalobcův syn, jakožto osoba zúčastněná na řízení, při jednání uvedl, že vycestování žalobce by pro něj znamenalo újmu, jelikož studuje a je na otci závislý. Soud neměl potřebu provádět dokazování, většina v žalobě označených důkazů byly listiny, jež jsou součástí správního spisu. Soud neprovedl ani důkaz rozhodnutím zdejšího soudu jako soudu trestního o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, které je jako příloha žaloby založeno na č. l. 27 soudního spisu. Existence ani obsah tohoto rozhodnutí nejsou skutečnostmi mezi účastníky spornými, napadené rozhodnutí ostatně na vydání tohoto

rozhodnutí reaguje. Z důvodů uvedených níže není žalovaný v důsledku vydání tohoto rozhodnutí zavázán k vyhovění žalobcově žádosti.

17. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
18. Ze shora uvedeného stručného přehledu průběhu správního řízení plyne, že žalobce správně uvádí, že jeho žádost byla napadeným rozhodnutím zamítnuta již podruhé. Poprvé se tak však stalo z jiného důvodu, který byl odvolacím orgánem shledán nesprávným. Žalovaný však posléze nebyl zavázán vyhovět žalobcově žádosti. V dalším řízení byla žádost věcně posouzena a nebylo jí vyhověno z důvodů popsanych v napadeném rozhodnutí, což samo o sobě nepředstavuje cokoli nepřipustně překvapivého.
19. Významná část žaloby se věnuje rozporování závěru, že žalobce představuje skutečnou a aktuální hrozbu závažného narušení veřejného pořádku. Zdůrazňoval-li žalobce, že jeho jednání v minulosti nebylo dostatečně škodlivé, neboť se nikdy nedopustil zločinu, opomněl přitom, že je recidivistou, který se po svém prvním odsouzení v r. 1995 začal opakovaně dopouštět trestné činnosti, pro niž byl odsouzen v letech 2015, 2016, 2017 a naposledy pro dva trestné činy na podzim 2018. Soud nepochybně, že odsouzení pro trestný čin nemusí nutně znamenat, že došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem či že existuje taková hrozba do budoucna, žalobce byl však v posledních cca sedmi letech před zamítnutím jeho žádosti odsouzen čtyřikrát, a to v drtivé většině pro úmyslnou trestnou činnost, kterou páchal v letech 2014 a 2017. Podstatu skutečné a aktuální hrozby závažného narušení veřejného pořádku do budoucna žalovaný důvodně spatřoval v opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti.
20. Je to tedy žalobcovo recidivní chování, které významně navyšuje intenzitu i aktuálnost hrozby, jakou žalobce pro veřejný pořádek představuje. Od žalobcova posledního odsouzení, resp. spáchání posledního trestního činu, sice uplynul nikoli nevýznamný časový úsek, vzhledem k jeho recidivní minulosti, rovněž rozprostřené na značné časové ploše, je však třeba delší doby na to, aby pominula aktuálnost skutečné hrozby, kterou žalobce pro veřejný pořádek představuje. Je pravdou, že hrozba závažného narušení veřejného pořádku není automaticky naplněna tím, že žadatel o pobytové oprávnění v minulosti spáchal trestný čin. Soud však žalobci nepřisvědčuje, že by ke vzniku takové hrozby bylo nutně třeba spáchání trestného činu mimořádné závažnosti. K tomu lze jen znovu vyzdvihnout žalobcovu recidivu, která společenskou škodlivost žalobcem spáchaného jednání zvyšuje a současně logicky navyšuje nebezpečí, které od žalobce hrozí do budoucna.
21. Namítal-li žalobce, že jeho výpis z evidence Rejstříku trestů obsahuje pouze informace o posledním odsouzení, přičemž údaje o předchozích odsouzeních uvedené v opisu z evidence Rejstříku trestů jsou pro posouzení věci irelevantní, soud se s takovým náhledem neztotožňuje. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neklade za podmínku zamítnutí žádosti trestní zchovalost žadatele, nýbrž vyžaduje, aby správní orgán vyhodnotil hrozbu, jakou žalobce představuje pro veřejný pořádek. Za účelem takového posouzení je pak namístě nepustit zcela ze zřetele také žalobcovu trestní minulost, jak je zachycena v opisu z evidence Rejstříku trestů, neboť z ní lze usuzovat na žadatelovy případné sklony k páchání trestné činnosti, což je v daném případě podstatné. Přípustnost přihlídnutí k již zahlazeným odsouzením uvedeným v opisu z evidence

Rejstříku trestů při posuzování hrozby pro veřejný pořádek ostatně ve své judikatuře dovozuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. jeho rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 70/2012-54; judikatura správních soudů dostupná na www.nssoud.cz).

22. Pokud žalobce vyzdvihoval, že zdejší soud jako soud trestní podmíněně upustil od výkonu zbytku jeho trestu zákazu řízení motorových vozidel s odůvodněním, že žalobce vede řádný život, nelze přehlédnout rozdílnost náhledu trestního soudu od optiky správního orgánu v řízení o žalobcově pobytové žádosti. Žalobce byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody, na čemž rozhodnutí trestního soudu ničeho nezměnilo, žalobci bylo pouze podmíněně umožněno znovu řídit motorová vozidla. K tomu však trestní soud žalobci stanovil zkušební dobu až do 24. 9. 2023. V důsledku pouhé skutečnosti, že žalobce v poslední době nespáchal další trestný čin, pročez mu trestní soud podmíněně navrátil řidičské oprávnění, nelze ještě hovořit o pominutí rizika, které žalobce pro veřejný pořádek představuje. V tomto směru se soud ztotožňuje s náhledem žalovaného. Nad rámec toho lze k žalobcovu zdůrazňování vedení řádného života dodat, že zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo (věc sp. zn. 60 A 10/2020, kde zdejší soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí policie o povinnosti opustit území členských států EU), že žalobce se v době po jeho posledním odsouzení zdržoval na území ČR po významnou dobu nelegálně, což jeho respektu k právnímu řádu a veřejnému pořádku ČR příliš nenasvědčuje.
23. Hovořil-li žalobce o tom, že závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování, čímž naznačoval nedostatky v oblasti skutkových zjištění žalovaného, nelze takové námitce přisvědčit. I z žaloby je zřejmé, že sám žalobce nerozporuje, jakou trestnou činnost kdy spáchal, že za ni byl odsouzen a k jakým trestům. Tyto otázky jsou ostatně ve správním spise dobře zdokumentovány. Podstata rozporu mezi žalobcem a žalovaným tkví v právním posouzení toho, zda za daného skutkového stavu představuje žalobce hrozbu závažného narušení veřejného pořádku. Jak bylo naznačeno, soud nepovažuje žalovaným provedené hodnocení této problematiky za projev jeho libovůle, naopak se s ním ztotožňuje. K obecné námitce porušení zásad správního řízení dle § 2 a § 3 správního řádu soud dodává, že takové porušení neshledal.
24. V další části žaloby žalobce brojil proti posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Na prvním místě soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců nestanoví při rozhodování podle § 87e odst. 1 písm. f) tohoto zákona povinnost žalovaného posuzovat přiměřenost dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přesto však nelze pustit otázku přiměřenosti zcela ze zřetele, neboť k námitce cizince je třeba se jí zabývat s ohledem na ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52, uvedl: „NSS si je ovšem vědom toho, že článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). K jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Je třeba navíc konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy.“

25. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení námitku nepřiměřenosti pro něj negativního rozhodnutí vůbec nevznsl. V návaznosti na výzvu žalovaného pouze sdělil, že žije ve společné domácnosti s manželkou a synem, který studuje na střední škole. Pokud se žalovaný i přesto přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí zabýval, a to pouze na základě jemu známých skutečností, lze mu stěží vytýkat, že setrval v elementární rovině a neposoudil žalobcem nikdy nevznesené námitky. Tak je tomu např. v případě tvrzených zdravotních problémů žalobce, o nichž se žalobce žalovanému nezmínil, ale i v případě konkrétních aspektů fungování žalobcovy rodiny, neschopnosti žalobce vykonávat svou původní práci a závislosti žalobce na pomoci rodiny. Žalovaný si byl dle jemu dostupných informací vědom soužití žalobce s manželkou a studujícím synem, i bez námítky žalobce se zabýval přiměřeností dopadů jeho rozhodnutí do těchto poměrů, a přestože shledal poměrně intenzivní zásah, srozumitelně vysvětlil, proč považuje své rozhodnutí za přiměřené. S těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje, odkazuje na ně a nepovažuje napadené rozhodnutí, které mírou individualizace odráží obsah žalobcem sdělených informací, za nepřezkoumatelné. Nebylo na žalovaném, aby při absenci konkrétní námítky nepřiměřenosti rozhodnutí sám domýšlel možná tvrzení žalobce a aktivně k nim vyhledával důkazní prostředky.
26. Nadto zdejší soud dodává, že ve věci sp. zn. 59 A 85/2019 zkonstatoval za obdobných skutkových okolností přiměřenost rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, jenž tehdy námitku nepřiměřenosti ve správním řízení řádně vznesl. Správní judikatura přitom konstantně dovozuje, že intenzita zásahu do poměrů cizince je v případě nevyhovění žádosti o nové pobytové oprávnění (jako v nynější věci) jednoznačně nižší, nežli v případě zrušení již existujícího pobytového oprávnění.
27. Již ze záhlaví napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si musel být vědom věku žalobce, když znal jeho datum narození. Skutečnost, že třiašedesátiletého žalobce nazval osobou v produktivním věku, není za těchto okolností pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí příliš podstatná. Stěžejní totiž není encyklopedicky správné označení, nýbrž skutečnost, že žalovaný skutečný věk žalobce zjevně znal. Nevycházel proto z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Označení produktivním věkem žalovaný použil patrně proto, aby vyjádřil, že není výjimkou, že osoby tohoto věku doposud pracují. Jak bylo uvedeno, žalobce ke své práceschopnosti či zdravotnímu stavu konkrétních skutečností nesdělil, námitku nepřiměřenosti rozhodnutí nevznsl, a soud tedy ani v tomto ohledu neshledává důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná, proto byla zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Protože osobě zúčastněné na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. listopadu 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu